

De goed passende onderprothese . . . en de patiënt.

De gevallen waarin de drager van een volle prothese een nieuw apparaat wenscht uit cosmetische overwegingen zijn niet zeldzaam. Over de functie van het oude gebit is de patiënt volkomen tevreden en hij heeft gelijk, hoewel blijkt dat:

- de beet verschoven is ten gunste eener „IIIe kl.” opstelling en veel te laag is geworden;
- de ruimte tusschen bovenkaak en protheserand aanzienlijk is;
- de basis-vorm van de onderprothese in het geheel niet gelijk is aan de processus alv. Hier bestaan belangrijke afwijkingen en men kan soms waarnemen, dat het gebit slechts op drie kleine vlakjes contact met de kaak heeft.

Het is bekend, dat een verhooging van den beet in den beginne last veroorzaakt — maar dat went.

Men zou nu zeggen, dat een goed passende onderprothese van het nieuwe kunstwerk het leven van den patiënt niet zal veronaangenamen.

Mis!

Er ontstaan talrijke drukplaatsen; het apparaat „ligt” niet en zit niet: het rijdt. En de eigenaar verrast u door bij zijn nieuwe bovenprothese, die het altijd uitstekend doet, dat gekke oude onderding te dragen, dat niet past, waarvan de opstelling niet deugt; maar waarmee hij, hoewel het de occlusie Zürich en Londen tart, zijn distributiekpakket zonder klachten verorbert.

Het is duidelijk dat de nieuwe onderprothese veranderd moet worden, maar men kan er zeker van zijn dat alle afdrukmethoden zullen falen. Mijn raad is deze:

Verspil daaraan geen tijd, doch geef uw techniker het oude benedengebit: Hij copieert de basis en op dit ongebruikelijke model maakt deze de nieuwe prothese: hooger, natuurlijker, beter.

De patiënt zal er bijna zoo goed mee overweg kunnen als met zijn oude, vertrouwde kauwapparaat, al past het n.l. ook niet.

Rotterdam, 20 April '46.

A. STEHOUWER